

ГОД. I.

ФЕВРУАРИЙ 1908 Г.

КН. 2.

ДЪДО СЪЧКО, НЕ СЪЧИ!

Дъдо Съчко,
не съчи,
студове
недѣй влачи!
И земята,
старче бялъ,
Не покривай
ти съсъ калъ!
Че е жалко,
че галошитѣ
въ свѣта
по сж малко —
отъ обущата
продрани,
отъ царвулитѣ
съдрани! . .
Дъдо Съчко,
не съчи, —
прати слънчеви
лжчи,
вѣтрець топълъ
да полъхне,
та земята
да изсъхне.

На полето
нажелено
ти килимчето
зелено
постели . . .
Да поникне
Минзухаръ —
на цвѣтята
златний царъ.
Съ пѣсни, веселби
и смѣхъ
ще ги женимъ
двама тѣхъ —
съ това хубаво
Кокиче,
бѣло Мартино
момиче.
Въ хрусталака
Кукураяка
ще ги чака
и вѣнчей —
отъ клонитѣ
на върбака
Косъ молитва
ще имъ пѣй.